

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: Gž.148/04

Brčko, 06.05.2004. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko Distrikta BiH u vijeću sastavljenom od sudija Kadrić Zijada kao predsjednika vijeća, te Gligorević Ruže i Tešić Dragane kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice N. M. iz B., koju zastupa punomoćnik S. P. advokat iz Kancelarije... BD BiH, protiv tuženog M. M. iz B., koga zastupa punomoćnik O. M. iz B., radi iseljenja iz stana, odlučujući o žalbi tuženog protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P.321/03-I od 25.02.2004. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 06.05.2004. godine donio je

P R E S U D U

Žalba tuženog M. M. iz B. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj P.321/03-I od 25.02.2004. godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom obavezan je tuženi M. M. da sa licima i stvarima iseli iz stana vlasništvo tužiteljice N. M., koji se nalazi u B. u ul...., I sprat, stan br. 8, ukupne površine 66 m², a u roku od 15 dana nakon pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Istom presudom odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove spora.

Protiv ove presude žali se tuženi iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 283 stav 1 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH – u daljem tekstu: ZPP ("Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH", broj 5/00, 1/01 i 6/02). U žalbi ističe da je prvostepeni sud propustio da utvrdi činjenicu da je tuženi u predmetni stan uselio uz saglasnost vlasnika stana, tj. davaoca stana na korištenje. Naime, dotadašnji nosilac stanarskog prava je u zahtjevu za povrat stana naveo i tuženog kao člana porodičnog domaćinstva, pa je pri prenosu stanarskog prava sa umrlog M. na tužiteljicu trebala i saglasnost tuženog, koju isti nije dao. Kako se radi o nekretninama, u izreci pobijane presude trebalo je navesti i zemljišno-knjižne podatke na osnovu kojih se predmetna nekretnina može identifikovati. S obzirom da prvostepena presuda u izreci to ne sadrži, to je ista nerazmljiva i nepodobna za izvršenje, pa je na taj način počinjena bitna povreda parničnog postupka. Prvostepeni sud nije trebao svoju presudu da zasniva na iskazu svjedoka M. K., koja je jedan od nasljednika tužiteljice, pa je stoga zainteresovana za ishod ovog spora. Pored navedenog, prvostepeni sud je, kako se u žalbi tuženog navodi, pogrešno primijenio materijalno pravo kada je usvojio tužbeni zahtjev navodeći da je predmetni stan

vlasništvo tužiteljice, a pozvao se na odredbe Zakona o stambenim odnosima (konkretno odredbu člana 31), koje se ne odnose na vlasnika stana već na nosioca stanarskog prava, a tužiteljica to nije, pošto je predmetni stan otkupila, pa joj je svojstvo nosioca stanarskog prava prešao. Inače, odredbom člana 31 stav 2 Zakona o stambenim odnosima propisano je da nosilac stanarskog prava može tražiti iseljenje svakog korisnika stana iz stana ostavljajući mu za iseljenje primjeren rok, koji ne može biti kraći od 30 dana, a tužiteljica nije dokazala da je tu obavezu ispunila, pa je njena tužba preuranjena. Iz svih navedenih razloga predlaže da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i glavna rasprava održi kod ovog suda ili da se ista presuda preinači i tužbeni zahtjev tužiteljice u cjelosti odbije kao neosnovan.

U odgovoru na žalbu tužiteljica predlaže da se žalba tuženog kao neosnovana odbije i prvostepena presuda u cjelosti potvrdi.

Žalba nije osnovana.

U prvostepenom postupku utvrđeno je da je tužiteljica N. M. iz B. kao nosilac stanarskog prava na stanu u B. u ul..., I sprat, stan br. 8, ukupne površine 66 m², otkupila i postala vlasnik predmetnog stana (ugovor o otkupu stana zaključen dana 13.08.2003. godine pod brojem 03-372-828/03, a ovjeren kod Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH 19.08.2003. godine pod brojem Ov.6652/03 i rješenje Zemljišno-knjižnog ureda Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH broj DN-KPU-844/03 od 24.09.2003. godine). U istom stanu tužiteljica je živjela sa svojim suprugom M. do 1992. godine, kao tadašnjim nosiocem stanarskog prava, pa je nakon dužeg odsustvovanja iz B. tužiteljica nastavila da stanuje u predmetnom stanu sama od 2001. godine do avgusta mjeseca 2002. godine, kada je u isti stan uselio tuženi. Zbog poremećenih odnosa sa istim tužiteljica je predmetni stan napustila u junu mjesecu 2003. godine.

Iz provedenih dokaza u prvostepenom postupku slijedi da je tužiteljica iselila zbog toga što je uslijed učestalog uznemiravanja i maltretiranja iste od strane tuženog zajednički život u istom stanu za tužiteljicu postao nepodnošljiv, pa je prvostepeni sud primijenio odredbu člana 31 stav 2, a u vezi sa stavom 1 preuzetog Zakona o stambenim odnosima ("Službeni list SR BiH", broj 14/84, 12/87 i 36/89), kada je tužbeni zahtjev tužiteljice u cjelosti usvojio i pobijanom presudom obavezao tuženog da se iz navedenog stana tužiteljice iseli.

Naime, u vrijeme podnošenja tužbe ovom sudu (tužba je podnesena dana 11.06.2003. godine) tužiteljica je bila nosilac stanarskog prava na predmetnom stanu, pa je tražila iseljenje tuženog kao člana svog porodičnog domaćinstva pozivajući se na odredbe Zakona o stambenim odnosima, koji zakon je prvostepeni sud i primijenio, iako je u međuvremenu tužiteljica isti stan otkupila i postala vlasnik, pa se osnovano žalbom tuženog ukazuje na činjenicu da je prvostepeni sud trebalo da se pozove na odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko Distrikta BiH, umjesto na odredbe Zakona o stambenim odnosima. Međutim, ovaj propust prvostepenog suda ne predstavlja bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz člana 284 stav 2 tačka 12 ZPP-a, pošto je prvostepena presuda, po ocjeni ovog suda, pravilna sa stanovišta primjene materijalnog prava.

Činjenica da tuženi koristi stan tužiteljice bez njenog odobrenja, pa samim tim ne postoji nikakav zakonski osnov da nastavi stanovati u istom, a uz to svojim ponašanjem istoj kao vlasniku predmetnog stana onemogućava stanovanje u navedenom stanu, čini tužbeni zahtjev tužiteljice osnovanim i ista kao vlasnik po odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko Distrikta BiH ("Službeni glasnik Brčko Distrikta BiH", broj 11/01) osnovano traži da se tuženi iz navedenog stana sa licima i stvarima iseli, pa je pravilno odlučio prvostepeni sud kada je njen tužbeni zahtjev usvojio.

Bez osnova je žalbeni prigovor tuženog da mu nije ostavljen rok za iseljenje propisan odredbom člana 31 stav 2 Zakona o stambenim odnosima, pošto se, kako se i u žalbi tuženog navodi, upravo radi o predmetu spora u kome se odlučuje po odredbama navedenog Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima Brčko Distrikta BiH, a ne po odredbama Zakona o stambenim odnosima, pa tuženome ostaje samo paricioni rok za iseljenje iz stana tužiteljice.

Predmet ovog spora je stan za koga je tačno navedeno gdje je lociran, to je neosnovan žalbeni prigovor tuženog da je pobijana presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta BiH neizvršiva zbog toga što u izreci iste nisu navedeni zemljišno-knjižni podaci na osnovu kojih bi se predmetni stan mogao identifikovati. Ovo stoga, što zemljišno-knjižna identifikacija stana nije potrebna, pošto se ne radi o porodičnoj stambenoj zgradi, nego o stanu koji se nalazi u stambenoj zgradi u kojoj ima više stanova i identifikacija stana određuje se prema ulici u kojoj je isti lociran u gradu, te broj sprata i broj stana, kako je to upravo u izreci prvostepene presude i navedeno.

Kako je prvostepeni sud donijevši pobijanu presudu pravilno odlučio o tužbenom zahtjevu tužiteljice N. M., kada je naložio tuženom M. M. da se iz istog stana u kome stanuje bez njenog odobrenja sa licima i stvarima iseli, to je žalbu tuženog kao neosnovanu valjalo odbiti i prvostepenu presudu potvrditi, a na osnovu člana 295 Zakona o parničnom postupku Brčko Distrikta BiH.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Kadrić Zijad